



Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

BŘEZEN 2023



ÚVODNÍ SLOVO

Milí farníci,
před nedávnem Česká biskupská konference vydala prostřednictvím internetu alternativní sérii Druhých čtení k Denní modlitbě církve, k části: *Modlitba se čtením*. Tuto část modlitby církve v tzv. „laických“ breviářích (v podobě knihy) nenajdete, ale máte ji k dispozici, pokud se modlíte breviář s pomocí mobilu nebo internetu.

Vím, že *Modlitbu se čtením* se kromě kněží a řeholníků modlí málokdo. Ale přesto vás chci na zmíněná čtení upozornit. Jsou krátká a obsahují podnětné myšlenky duchovních autorů z nedávné doby i z dřívějších staletí. Jeden odstaveček vám chci do začátku postní doby ocitovat:

Z kázání svatého Caesaria Arleského, biskupa († 542)

„Neříká se nám: Jděte na východ hledat křesťanskou lásku, plavte se na západ najít lásku k Bohu. Nikoliv; ale dovnitř, do srdce – ze kterého musíme neustále vyhánět zlost – tam je nám neustále přikázáno se vracet; jak praví prorok: *Hříšníci, vraťte se ke svému srdci!* Jak jsem řekl: To, co od nás Pán požaduje, to se nenajde v dalekých krajích; on nás posílá do našeho nitra, do nitra našeho srdce. Do nás totiž vložil to, co od nás žádá.“

Přeji vám všem požehnanou dobu postní!

P. Gorazd

Z JEDNÁNÍ PASTORAČNÍ RADY HEJČÍN

Hlavním bodem jednání pastorační rady 8. února 2023 byla plánovaná **duchovní obnova farnosti**, která se bude konat ve dnech 24.–26. března 2023 v Koclířově (program, přihlášky, rozhovor s P. Adriánem do Hejčinského oka).

Dále bylo na programu:

Pout' děkanátu do katedrály za obnovu rodin a kněžská povolání – 18. března 2023.

Děkanská vizitace místoděkanem 21. března 2023 – budou přítomny rady ze tří farností zároveň, včetně zástupců naší pastorační rady.

Oblečení pro ministranty.

Přinášení obětních darů v neděli. Je vhodné, aby dary nesli ti, na jejichž úmysl je mše svatá obětována.

Příprava na **Noc kostelů**, která se koná v pátek 2. června 2023 (přihlášení, program; jednání o výběru tématu: 150 let od narození sv. Terezie z Lisieux a 150 let od narození moravského malíře Jano Köhlera).

Spolupráce s děkanátním Centrem pro rodinu Věna – pozvání Pavla Neckáře na některou příští pastorační radu; nabídky Centra budou zveřejňovány na farní nástěnce, elektronicky na webu farnosti a facebooku, případně v nedělních ohláškách.

Další plánované akce: První svaté přijímání v neděli 4. června 2023; farní guláš v neděli 18. června 2023; jáhenské svěcení bratra Dominika v sobotu 24. června 2023; farní příměstský tábor v termínu 31. července – 4. srpna 2023.

Příští setkání pastorační rady je ve středu 15. března 2023 v 19.15 hodin na faře. Pokud máte podněty nebo dotazy, předejte je některému z členů pastorační rady. Děkujeme!

Lenka Nejeschlebová

DUCHOVNÍ OBNOVA S P. ADRIÁNEM ZEMKEM, O.PRAEM.

Než se, milí farníci, vydáme ve dnech 24.–26. března do Koclířova na duchovní obnovu farnosti, představme si kněze, který obnovu povede, P. Adriána Zemka, O.Praem. – nejprve v krátkém rozhovoru s P. Gorazdem, následně v jeho curriculum vitae.

Otče Adriáne, od července 2020 jsi farářem na Svatém Kopečku. Je to tvé první působení na Moravě?

Ano, je to mé první působení na Moravě.

Kde jsi působil předtím?

V Plzni jako kaplan po vysvěcení v roce 1987, potom Praha Střešovice – poprvé na samostatném místě, znovu Plzeň – tentokrát jako zastupující a pak řádný generální vikář, pak rok a půl v klášteře na Strahově jako klerikmistr a převor, pak 12 let v Doksanech a teď třetí rok na Svatém Kopečku.

Přijal jsi pozvání, abys vedl duchovní obnovu pro naše farnosti. Jaké důležité vlivy utvářely tvou vlastní víru?

Od narození život v praktikující rodině prostých rodičů, tatínek – prodavač a všeuměl ve věcech zahrádky i stavění a oprav, maminka – kuchařka ve školní jídelně a bankovní úřednice, krom toho doma se třemi dětmi celkem asi 10 let.

Nejstarší sestra Jana se narodila s Downovým syndromem, byla to zkouška pro rodiče, ale i zdroj velkého Božího požehnaní.

Co ti v životě s Bohem a v životě vůbec působí radost?

Že je Pán velmi blízko, povídám si s ním nejen formou pravidelných modliteb, ale často i jen tak, v srdci. Velkou radostí a zdrojem síly je slavení mše svaté.

Co podle tebe dnes mnohdy oslabuje naši víru?

Hřích v každé podobě, pak malá vděčnost Bohu za jeho dary, to je vlastně taky hřích, často nežijeme dost ze skutečnosti, že nás Bůh na svůj božský způsob miluje...

Jaké cenné zkušenosti máš se společenstvím farnosti?

Úžasné chvíle spolupráce v pastorační a ekonomické radě, při neformálních poradách a s farníky, kteří chtějí pomáhat a mnoho dovedností mají zažitých.

Co bys vzkázal těm, kdo váhají, jestli na obnovu jet?

Najděte si čas na Boha, pojdme radovat se z Boha a jeho dobroty, mluvmе o tom, sdílejme se, buďme povzbuzením jeden druhému...

Co bys vzkázal těm, kdo z nějakého důvodu na ni jet nemohou?

Najděte si klidnou hodinku s Bohem v čase, kdy se bude konat farní obnova, a to nad vám opravdu blízkým místem z Písma. A jestli žádné takové dosud nemáte, tak prolistujte některé evangelium nebo pročtěte knihu Jonáš či Ester a přemýšlejte, co by vám tímto textem Bůh mohl říci prospěšného pro váš život z víry a v církvi.

* * *

Curriculum vitae

Narodil jsem se L. P. 1961 zbožným rodičům Petrovi a Janě jako jejich třetí a nejmladší dítě. Na křtu jsem dostal jméno Pavel František Josef, po svých dvou kmotrech: Františkovi, což byl strýc mé maminky, a Josefovi, bratrovi mého tatínka. Měl jsem se vlastně jmenovat Petr po otci, ale rodinná rada, myslím, že velké slovo v ní měla moje babička Karla, matka mé maminky (umřela když mi byl asi rok), prý rozhodla, že se nebudu jmenovat Petr, nýbrž Pavel. Když by se u nás doma něco rozdávalo a zavolali by Petře, příběhli bychom s tatínkem oba, když by volali k nějaké práci, nepřišel by nikdo. A tak jsme byli s tatínkem jako dva apoštolové, Petr a Pavel. Svátek jsme slavili samozřejmě spolu 29. června, tatínek dopoledne, já odpoledne. Pokřtěn jsem byl v Praze Krči od



tehdejšího pana kaplana Kořínka, pozdějšího svatovítského kanovníka.

Z prarodičů jsem poznal vlastně jen dědečka Karla, ten se ovšem stal vlastně naší chůvou, totiž nejstarší sestry Jany, pak sestry Marty a nakonec i mou. Žil s námi v bytě v paneláku na malešickém sídlišti do svých 87 let.

Od necelých šesti let jsem ministroval v naší stranické farní kapli, tam někde se asi zrodilo lidsky viděno mé pozdější kněžské povolání. Hrál jsem si na pana faráře, nutil dědečka a sestru Janu, aby přijímali nejprve papírová kolečka místo hostií, to se jim ovšem moc nechtělo, tak jsem to vylepšil a podával jsem jim kolečka z oplatek, které jsem odloupal z oblíbených tatrnek.

Nejstarší sestra Jana se narodila s Downovým syndromem, to mě jistě hodně v mém životě ovlivnilo. Viděl jsem, jak ji všichni doma mají rádi, i když byla tak jiná, a také ona se naučila velmi hezky projevovat blízkým svou příchynost.

Po základní škole jsem se až na podruhé dostal na gymnázium, poprvé z osmičky to nevyšlo, až z devítky jsem byl na odvolání přijat. V 1. ročníku nás začalo studovat 42. Byli jsme nakonec dobrá parta a i po 40 letech se scházíme.

Pak jsem se rozhodl, už s myšlenkou, že bych chtěl studovat teologii a stát se knězem (předtím jsem chtěl být střídavě či po sobě popelářem, četníkem, indiánem, kovbojem a učitelem), odkroutit si dva roky vojny. Po vojně jsem byl opravdu přijat do semináře v Litoměřicích, to byla v roce 1982 jediná možnost, jak se veřejně stát knězem. Během pěti let našeho studia praskal seminář ve švech, ze 150 bohoslovců nás nakonec bylo víc než 250, když jsem vycházel z 5. ročníku.

První místo po vysvěcení na kněze kardinálem Františkem Tomáškem byla služba kaplana v Plzni, tedy správně podle církevního práva z roku 1982 služba farního vikáře. Zde jsem prožil nezapomenutelný listopad 1989, demonstrace na náměstí Republiky a čtení nedovoleného pastýřského listu arcibiskupa.

biskupa pražského. V prosinci 1989 jsem se také překabátil – z černé kleriky diecézního kněze se najednou vyklubal smetanově bílý premonstrát. Čtyři a půl roku kaplanování v Plzni uběhlo a další čtyři a půl roku jsem prožil ve farnosti sv. Norberta v Praze Střešovicích jako duchovní správce farního společenství – administrátor.

Pak jsem byl vyslán představeným – opatem Michalem – na žádost pana biskupa Františka Radkovského zastupovat na půl roku jeho nemocného generálního vikáře Josefa Žáka do Plzně. Byl to vlastně celkem krásný, jen překvapivě dlouhý půlrok v církevních službách na plzeňské kurii, trval totiž deset a půl roku. Vzpomínám na spoustu skvělých lidí (na prvním místě na „našeho biskupa Františka“), které jsem potkal, s mnohými jsem se i spřátelil, s několika málo možná trochu zneprátelil, vždyť „není na světě člověk ten, který by se...“. Na všechny teď vzpomínám v dobrém a doufám, že je to po letech vzájemné.

Rok a půl jsem (poprvé) pak prožil v klášteře v řeholní komunitě, a potom přišlo nezapomenutelných skoro 12 let v Doksanech jako duchovní u sester premonstrátek a současně jako administrátor čtyř až šesti menších farností litoměřické diecéze. S novým opatem Danielem, kterého jsme si ale sami zvolili, se zvedl tak velký vítr, že mě donesl až na Svatý Kopeček u Olomouce. Poprvé v kněžské službě na Moravě, poprvé na Hané, poprvé jmenován farářem, poprvé ve farnosti v komunitě čtyř bratří premonstrátů, poprvé se třemi kaplany...

Po dvou letech mohu poctivě říci, že se mi na Svatém Kopečku, krásném poutním místě a v živé farnosti, už/dosud líbí. Tak se jen modlím, abych tahle všechna poprvé pokazil jen natolik, aby to Pána Boha přiměřeně pobavilo a abychom na to spolu všichni jednou v nebi s úsměvem či s veselím vzpomínali.

P. Adrián

PEČUJME S LÁSKOU A VYNALÉZAVOSTÍ O SPOLEČNÝ DOMOV!

Poslední lednový den v podvečer se sešlo v místnosti nad sakristií hejčínského kostela více než 35 zájemců o společné zhlédnutí filmu **DOPIS**. Teprve osm let po zveřejnění encykliky *Laudato si'* mnohým z nás dochází, jak aktuální a naléhavé téma nám papež František vkládá do srdce, hlavy a rukou.

S napětím jsme sledovali setkání papeže Františka s domorodcem z Amazonie, uprchlíkem ze Senegalu, mladou indicou aktivistkou a dvěma americkými vědci. Po zhlédnutí v každém z nás opět silněji zazněla otázka: Jsme dostatečně vnímaví k tomu, co se s naší Zemí děje? Chovám se já osobně k Zemi a přírodě s dostatečnou pokorou, respektem a láskou?

Uvědomit si potřebu být skromnější, nezávislí na hromadění, reklamě, potřebu důležitosti ukázat politikům iniciativy zdola, to vše zaznívalo v následné diskuzi, kterou moderoval otec Jan Regner SJ. Mluvili jsme také o možnosti a připravenosti zavést v naší farnosti zářijovou liturgii „Doby stvoření“, navazující na 1. 9. – *Den modliteb za péči o stvoření*, který slaví křesťanské církve a papež František ho pravidelně ve svých promluvách zdůrazňuje a neobvyklým způsobem připomíná.

Vy, kteří jste promítání nestihli, můžete se podívat na film *The Letter: Laudato si'* na YouTube, nebudete litovat.

Láďa a Eva Šnevajsovi



ZPÍVEJME PÁNU – OPRAVA



Milí přátelé farníci,
v minulém Hejčínském oku jsme vás informovali o možnosti stažení aplikace našeho nového zpěvníku do mobilu. Bohužel se nám podařilo uvést chybnou adresu. Moc se omlouváme za komplikace a děkujeme za trpělivost a shovívavost... Správná adresa je zde: <https://bit.ly/ZpivejmePanu>.

Aplikaci lze zatím stáhnout pouze do mobilu s operačním systémem Android, nikoliv do telefonů značky Apple, ale snad se časem i toto podaří.

Přeji vám hodně úspěchů při stahování, radost ze společného zpívání a požehnaný čas.

Helena Mikušková

JAN DVORSKÝ V ROZHOVORU NEJEN O SVÉM OBRÁCENÍ

Honzo, před nedávnem byla v Hejčíně sloužena mše svatá na úmysl: Na poděkování za milost obrácení a za 50 let života. A obojí se týkalo vás. Obrácení a víra jsou pro nás témata velice cenná a osobní. Mohu se vás na příběh vašeho obrácení zeptat?

Vyrůstal jsem na Svatém Kopečku a měl jsem šťastné, spokojené dětství. Byl jsem přesvědčený, že žiji správně a že mi nic nechybí. Ale stejně jsem v dospívání cítil jakýsi zvláštní vnitřní neklid, který by se možná dal popsat pomocí hudby, kterou jsem tehdy poslouchal, a to byl styl grunge ze Seattlu. Také jsem s partou kamarádů jezdil na tábory a vandry, a právě s nimi jsme často zabrousili i na hlubší témata, kterým jsme vlastně

nerozuměli. Byly to zajímavé rozhovory, při nichž jsme se všichni shodli, že něco hledáme, ale vlastně jsme nikdo nevěděli co. Dnes bych řekl: hledali jsme vnitřní pokoj; ale tehdy jsem to pojmenovat neuměl.

To už jste byl na vysoké škole?

Ano, a když jsem byl v posledním ročníku, seznámil jsem se s Aničkou, svou nynější ženou. Ona v té době taky bojovala o svou vlastní víru, ale rozdíl byl v tom, že ona pocházela z věřící rodiny na Valašsku. Dnes si uvědomuji tu sílu modlitby, která z její rodiny ji – a potom nás – provázela.

Takže šlo pak všechno hladce?

Pak přišel první hezký „kotrmelec“: po půl roce našeho „chození“ jsem s ní, její maminkou a sestrou vyrazil na pouť do Medžugorje. K víře mi ale tehdy ještě zbýval kus cesty. Vzpomínám si, jak jsem Aničce zakazoval pokleknout v kostele a sám jsem z kostela utíkal. Aby mi to trochu zpříjemnily, souhlasily, že půjdeme přespat „pod širák“ na horu Križevac. A tam uprostřed noci jsem se probudil a měl jsem pocit, že za mnou stojí Panna



Maria, ale že se nemůžu obrátit – totiž abych ji neviděl a abych nemusel uvěřit... Po návratu jsem dál vedl svůj spokojený, pohodlný život. Sem tam jsem s Aničkou zašel do kostela, ale to bylo vše.

Vaše vyprávění začíná být docela napínavé...

Další setkání s Pánem jsem prožil při přípravě na manželství. Přípravou nás provázel na Kopečku otec Jakub Berka. Ta příprava představovala další dů-

ležitý krok, ale k mému obrácení to ještě nevedlo. Brali jsme se s dispenzí: Anička – katolička si brala mne, stále nepokřtěného – nevěřícího.

A opět uběhl nějaký čas. Velká změna přišla v roce 2001, protože tehdy prožila obrácení a nové rozhodnutí se pro víru moje žena Anička. Shodou okolností to bylo opět na pouti do Medžugorje. Ale tam jsem s ní nebyl. Po návratu za mnou přišla – byla v ní, jak se říká, malá dušička – s tím, že si z pouti přivezla velký obraz Pána Ježíše. A ptala se, jestli obraz můžeme mít pověšený v bytě, kde jsme tehdy bydleli. Vůbec jsem tomu nebránil, a dokonce jsem souhlasil i s tím, že jsme se od té doby denně večer spolu modlili buď desátek růžence, nebo korunku k Božímu milosrdenství.

Pak přišlo 11. září 2001. A s tím, jak se zhroutilo Světové obchodní centrum, zhroutily se jistoty, na kterých jsem stavěl svůj dosavadní život. A nevěděl jsem, co dělat. Ale jednou v noci jsem zase měl zajímavý sen. V něm jsem viděl beránka, který se jmenoval (nevím proč, ale pamatuji si to jistě) Zachariáš. A ten beránek mne trkal a tlačil a pobízel mne: „Tak už se nechej pokřtít.“

To už jste bydleli v Horce?

Ano. Tenkrát jsem tedy šel do kostela, mši ten den sloužil P. Norbert a já jsem ho oslovil. On mne odkázal na P. Serafima, který tehdy horeckou farnost spravoval, a toho jsem požádal, jestli by mne mohl připravit na křest. To bylo na podzim 2001. Naše přípravná setkání byla velice příjemná, jen k mému opravdovému obrácení pořád ještě nedošlo.

Začal jsem ale s manželkou chodit na modlitební setkání, která vzešla z charismatické obnovy v Novém Hrozenkově, a tam jsem poprvé začínal cítit Boží přítomnost, Boží blízkost. A tak se stalo, že jsem v létě 2002 bez rozpaků vyrazil s manželkou a její sestrou na duchovní cvičení, která se konala na Sázavě. Tenkrát je vedli baziliáni. Duchovní cvičení byla velmi radikální, Anička se bála, že odtamtud uteču, že to nemůžu zvládnout. Ale

já jsem tam prožil svoje opravdové obrácení. A tak když jsem se vrátil, otec Serafim už souhlasil, že teď už se můžeme opravdu připravovat na křest. A dokonce přípravu trochu urychlil, a tak jsem nebyl pokřtěn o velikonoční vigílii, ale už v lednu – na svátek Obrácení sv. Pavla, na moje třicáté narozeniny. A tomu teď v lednu bylo 20 let.

A jak to s vámi bylo dál?

Při přípravě mě otec Serafim seznámil s Alenkou Rosovou, a tak vlastně vzniklo naše první společenství, do kterého jsme začali chodit my s Aničkou, Marek a Jana Pelclovi, Alena, Helenka Mikušková, Míša Kaňovská, Marek Mazáč, Hanka Dehnerová, Eva Řehulková (moje bývalá žačka; dnes provdaná Hrouzková). Snad jsem teď nezapomněl na nikoho... Spolu jsme prožívali krásná modlitební setkání v kapli Panny Marie v Hejčíně. Ale sledovat dál příběh našeho společenství, to by byla jiná kapitola. To nechám vyprávět někomu jinému a jindy.

Až při obrácení jsem si uvědomil, co všechno mi chybělo a že mi chyběl, jak jsem to už pojmenoval, vnitřní pokoj. Ten s obrácením přišel a já jsem ho mohl zakoušet. Až teď zpětně si uvědomuji tu sílu modlitby, která za tím vším byla: modlitby Aniččiny rodiny, modlitby společenství v Novém Hrozenkově, při těch duchovních cvičeních. Pevně věřím tomu, že všechna ta modlitba mi pomohla k obrácení dojít, prožít ho.

Docenil jste po křtu také ten dobrý základ, který jste dostal ve vaší rodině, i když nebyla věřící?

Ano, doceňuji to vlastně až zpětně. Ten základ je jasný: naši měli krásné, fungující manželství, jako děti jsme dostali správnou výchovu. Prožili jsme naši rodinu jako klidné zázemí, bezpečné prostředí, které nám umožnilo rozvíjet naše talenty. S tátou jsem nikdy neměl takový vztah, že bychom něco spolu slovy rozebírali do hloubky, ale až zpětně si uvědomuji, jak mi pomáhal se rozvíjet. Když jsem chtěl dělat nějaký sport, dělali jsme ho společně. Když jsem chtěl hrát na kytaru, tak mi ji pořídil. Dnes vím, že to není samozřej-



mé. Ale hlavně jsme nikdy doma nemuseli řešit žádné vážné konflikty, závislosti... Něco takového mne úplně minulo. Podobně mi potom pomáhala parta táborníků a akce Brontosaurus. I když vlastně věřící tam nebyl nikdo. Ale prožívali jsme věci společně.

Jakou roli pro vás sehrál nebo stále hraje váš kmotr?

Původně jím měla být Aniččina sestra, se kterou jsme prožívali ty duchovní obnovy a modlitby společenství v Hrozenkově. Ale ona pak odjela žít do komunity na Ukrajině, a tak jsem poprosil o kmotrovství jinou členku společenství na Hrozenkově, Marušku, která byla jedním z „tahounů“ toho společenství. Její čistota srdce, pokora a duchovní obdarování mne velice inspirovaly. Dnes už bohužel v kontaktu nejsme, setkáváme se jen málo – při našich návštěvách na Valašsku. Ale když o tom teď tak uvažujeme a mluvíme, už dávno jsem se jí měl ozvat.

V čem vidíte přednosti a slabiny konvertitů a v čem naopak u těch, kdo byli ve víře vychováni už od dětství?

Pro mne jako konvertitu je určitě zásadní okamžik obrácení, kdy vše do sebe přirozeně zapadlo a poskládalo se jako skládačka, prožil jsem vnitřní pokoj. Netroufnu si to srovnávat, ale myslím, že i člověk, který „ve víře vyrostl“, prožívá okamžiky osobního setkání s Bohem, které budou podobné té mé zkušenosti.

V kostele hrajete na kytaru jako jeden z hudebníků ve škole. Co pro vás znamenají ty písničky, které hrajete a zpíváte?

Hudba hrála v mém životě vždycky důležitou roli. A spojení hudby a modlitby v písních chval mě fascinuje. Písně chval jsou

formou modlitby, která je mi nesmírně blízká a pro mne cenná. Pomáhá mi to vstupovat do Boží přítomnosti.

A svěřím se vám ještě s „perličkou“, která se k tomu hraní pojí: jsem vlastně rád, že pokaždé, když hrajeme, tak udělám nějakou chybu. Ta mi připomene, že nemám oslavovat sebe, ale Pána. A tak se tomu pak směji...

Čtete nějakou duchovní literaturu? Který autor je vám blízký?

Jej, v tomto mám své velké dluhy. Ale při mém obrácení mne úplně fascinovala kniha Daniela Ange *Raněný pastýř*. Nebo *Sedmistupňová hora* Thomase Mertona. Ale pokud jde o četbu duchovní literatury, tak v tom jsem stále ještě začátečník.

Honzo, já jsem přesvědčen, že největší a nejnáročnější úkol v lidském životě je někoho vychovávat. Vy vychováváte svoje děti a jako učitel i studenty ve škole. Jaká je vaše osobní filosofie, které se při tom držíte?

Snažím se jak k vlastním dětem, tak k žákům přistupovat se zájmem, otevřeně. Chtěl bych jim pomoci rozvinout jejich osobnost. A zároveň vím, že je důležité mít hranice. A to je hodně těžké: sladit partnerský, kamarádský přístup s tím, aby – jak moje děti, tak žáci – rozpoznali ty okamžiky, kdy je třeba prostě respektovat autoritu. No a s tím docela bojuji a často prohrávám.

Růžena Vacková kdysi napsala, že padesátka je ten nejlepší věk, protože při ní je člověk ještě při mentální i fyzické síle, ale už má za sebou různé křečovitosti, provázející mladší věk. Souhlasil byste s ní? V čem je váš život hezký právě teď?

Ano, souhlasím. Těším se ze své rodiny, z našeho modlitebního společenství, scholy a z toho, jak se děti rozvíjejí, jak dospívají. Raduji se z toho, když vidím, že věci běží, rozvíjejí se. Ale protože mi připadá, že mám pořád duši malého kluka, nedokáži tu svou zkušenost zformulovat tak hezky, jako to vyjádřila Růžena Vacková. Proto si její slova o padesátce vypůjčím a odcituji je:



„Ještě myslíš jasně, ještě chceš, ještě usiluješ, ale cíle i motivy jsou objektivnější, méně se do toho mísí příliš aktivní sebecit, který křiví reakce. Ještě máš citové vztahy a citové hodnocení, ale už je tu vědomí, že všechno je konečně postradatelné, poněvadž všechno najdeš pravým způsobem v Bohu.“

Honzo, moc vám děkuji! Za sebe i za všechny čtenáře Hejčínského oka. Pán Bůh dál žehnej vám i vaší rodině a vašim studentům!

P. Gorazd

ZRODILA SE MADONKA!

Po pravidelné nedělní mši svaté 19. února 2023 nás v sakristii hejčínského kostela díky pobídce od několika našich farníků čekala malá a milá událost: posvěcení obrázku Panny Marie – Madonky. Otec Gorazd při něm světil Panně Marii všechny ty, kdo Madonku vyhledají.



Madonka se jmenuje Terezká podle svého umístění na okraji Terezkého údolí, směrem od Laškova (49.5865494N, 17.0181814E). Je v pořadí třináctou z Madonek, za jejichž vznikem stojí manželé Sobotkovi z Vilémova u Litovle. Irena ve volném čase Madonky maluje a Vladimír vyrábí jejich dřevěné rámy. Na procházkách přírodou si Sobotkovi již dříve všimli zchátralých a zničených svatých obrázků. Oslovily je. Od roku 2021 se manželé Sobotkovi umístováním Madonek snaží přispět k obnově duchovních míst v krajině. Jejich Madonky lze nalézt většinou na Litovelsku, ale třeba i na jižní Moravě.

Terezká Madonka je výjimečná v tom, že poprvé byla vytvořena na přání, a sice s motivem srdce a hvězd. Velké srdce značí obrovskou lásku, hvězdnaté nebe nad hlavou svobodu, čistou úžas vzbuzující krásu, klid, světlo v temnotě, naději...



Samotné umístění Madonky je poměrně symbolické, tyčí se nad ní kopec Rmíz, pravěké hradiště datující se 5 000 let př. n. l. A za ní se otvírá Terezké údolí. Madonka je zavěšena na jednom ze starých dubů, stojícím na rozcestí staré Ovčí cesty a stezky do Náměště na Hané. Poutníky zde čeká klid a nádherná příroda, hrající všemi barvami, na jaře bílými sněženkami, modrými ladoňkami a žlutými prvosenkami, na podzim



pak růžovofialovými ocúny. Rozkvetlé louky jsou plné pestrobarevných motýlů. Říčka Šumice, protékající údolím, nabízí příjemné osvěžení. Je domovem raků. Lze zahlédnout také ledňáčka či výra velkého. Na půli cesty do Náměště na Hané se mohou poutníci občerstvit vodou ze studánky. A pokud vás u Madonky někdo bude zvat na kafe či zdravotní štamprličku, tak neváhejte a přijďte na kus řeči...

Slávka a David Friedečtí

Z FARNÍ KNIHOVNY

Milí farníci,

uvědomuji si, že člověk stále po něčem touží. Nemyslím tím nyní na hmotné věci a zážitky, ale třeba, že toužíme být přijati. Co pro to děláme? Chceme být krásní, a tak se upravujeme, cvičíme, šatíme se. Chceme být zdraví, a tak jíme zdravě, polykáme vitamíny, také cvičíme. Chceme vědět a znát, a tak se učíme, čteme, sledujeme pořady v rádiu, televizi, vše možné na internetu, cestujeme. Kolik úsilí pro to všechno vynakládáme. Položila jsem si

otázku: Chceš být zbožná? Ouvej, ouvej, odpověď v tomto případě není jednoznačná. Uvědomila jsem si však, že pokud člověk je ctnostný, tak přitahuje. Neboť právě s takovým člověkem jsme rádi: můžeme se na něho spolehnout, je radostný a laskavý... ideálně. Ctnosti se zbožností jdou ruku v ruce. Věnujme se proto i svému vnitřnímu já a dovolme své duši vzlétnout.



Sv. František Saleský **Úvod do zbožného života**

Zvon, 1990, 238 stran

Nedávno mi byla tato kniha přinesena na případné zařazení do knihovny. Řekla bych, právě včas. Probíhá doba postní, kdy jsme vybízeni k posílení duchovního života.

Překvapilo mě, kolik kladných ohlasů jsem našla na internetu na toto dílo, které bylo napsáno na počátku 17. století a je vydáváno znovu a znovu! Pod-

kladem této knihy se stala původně rozsáhlá korespondence sv. Františka Saleského, který byl vybídnut, aby ji uveřejnil. Je zpracována jako systematické duchovní vedení ke zbožnosti. Rozdělena je do pěti částí: od proměny přání po zbožnosti v pevné odhodlání k činu, přes udržování vztahu s Bohem skrze modlitbu a svátosti, dále cvičení ve ctnostech, jak odolávat nejrůznějším pokušením, v závěrečné části zhodnocení svého stavu zbožnosti a povzbuzení. Vypadá to nudně, že? Sama jsem si s určitou skepsí říkala, že nechat se vést touto knihou krok za krokem vyžaduje velkou disciplínu. Kdo jí je však schopen? Při naší tak roztržštěné pozornosti mnoha podněty současného života, při nedostatku času a klidu? Přesto jsem opravdu se zalíbením četla laskavá slova světce. Svatý František Saleský oslovuje čtenáře jako drahou Filoteu, neboli „zamilovanou do Boha“. Píše knihu se záměrem oslovit lidi, kteří žijí „uprostřed shonu časných zájmů“, překvapuje bystrostí vhledu do lidského nitra, moudrostí a aktuálností, neboť

lidé jsou stále stejní. Ano, je možné pojmout tuto knihu maximalisticky, nejlépe mít knihu doma, anebo nahlížet i třeba jen do kapitol, které člověka osloví, např. o trpělivosti, o věrnosti v malých věcech, o opovážlivém posuzování, o přátelství, o laskavosti k sobě samému, o svaté zповědi, o nepokoji, o zármutku, rady manželům...



Reinhard Abeln, Anton Kner
Neboj se!

Karmelitánské nakladatelství, 1993, 44 stran

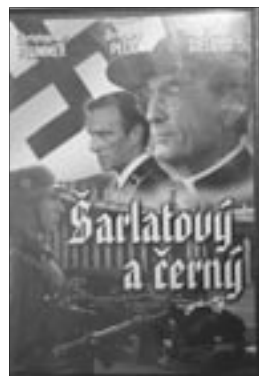
Dílo dvojice autorů, první z nich psycholog, druhý kněz a nemocniční kaplan, která vydala celou řadu titulů. V této úzké knížce se věnují tématu úzkosti a strachu. Člověka provází celým životem nějaká forma úzkosti. Zamyšlení nad sebou samým, jak se s úzkostí vypořádat, nebo jakým způsobem je pro nás užitečná a jak nevědomky nepřidávat úzkosti svým dětem – to vše je možné se zde dočíst, abychom byli „v klidu“.

O odvaze, tedy překonání strachu, je následující, sice starý, ale dobrý film, který ve farní knihovně najdete:

Šarlatový a černý

USA, Velká Británie, Itálie, 1983, český dabing / anglicky s titulky, 138 minut

V dramatické době 2. světové války hledají pronásledovaní lidé útočiště na neutrálním území Vatikánu. Vysoce postavený kněz, církevní právník monsignore Hugh O'Flaherty, kterého představuje oskarový herec Gregory Peck, s velkou důmyslností a odvahou pomáhá velkému množství Židů, cizím vojákům a dalším. Akce, ve kterých „hrají“ proti sobě monsignore Hugh O'Flaherty a jeho tým na jedné straně a gestapo na straně druhé, připomínají šachovou partii, při které se hraje o životy lidí. Film byl



natočen podle pravdivého příběhu. Přestože se odehrává ve válce, nejsou ve filmu krvavé scény. Hlavní hrdina je velmi přitažlivým člověkem (viz úvod)...

Děkuji všem čtenářům, kteří zareagovali na výzvu vrácení chybějících titulů nebo jejich dodatečné zapsání do knihy výpůjček.

knihovnice Marie



INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

HEJČÍN:

ZMĚNA BOHOSLUŽEB: V sobotu 25. března o slavnosti Zvěstování Páně nebude mše svatá v Hejčíně (je DOF v Koclířově). Mše svatá **v pátek 24. března v 17.30 hodin** bude sloužena z formuláře slavnosti Zvěstování Páně.

Společná modlitba křížové cesty v hejčínském kostele bude o postních nedělích v 17.30 hodin.

Pravidelné adorace bývají v pátek po mši svaté do 21 hodin v místnosti nad sakristií.

Adorace v pátek 10. března bude tichá do 20 hodin, potom od 20 do 21 hodin bude **se zpěvy z Taizé**.

Adorace v pátek 17. března bude tichá do 20.15 hodin, potom do 21 hodin bude prokládána **recitací modliteb za farnost**.

Úmysly mší svatých v Hejčíně na první pololetí roku 2023 je možné zapisovat v sakristii kostela, nejlépe po mši svaté.

Modlitby matek bývají ve čtvrtek v 19.30 hodin v kapli Panny Marie. Další informace vám může podat Věra Coufalová, e-mail: coufalova.vera@seznam.cz.

V době postní jsou opět v kostele k dispozici schránky pro **Postní almužnu**, které si můžete doma složit a strážat do nich peníze za to, co si odřeknete. Schránky se budou odevzdávat v kostele na Květnou neděli. Výtěžek se použije pro charitativní účely. Více informací naleznete na www.postnialmuzna.cz.

Farnost Dolní Němčí i letos nabízí pastorační aktivitu pro postní období přípravy na Velikonoce s názvem „**Postní kapky**“. Prostřednictvím mobilní aplikace, e-mailu nebo webových stránek můžete každý den dostat **krátké inspirace k zamyšlení**. Více na www.postnikapky.cz.

Přibývá rodin s dětmi ohrožených chudobou. Proto **Charita Olomouc vyhláší dlouhodobou potravinovou sbírku**. V hejčínské farnosti se rovněž připojíme. Stejně tak, jak jsme měli vyhlášené sbírky pro Ukrajinu, budeme vaše dary vybírat do připraveného koše v kostele a finanční dary v sakristii hejčínského kostela. **Sbírka začne v neděli 5. března a ukončíme ji v neděli 2. dubna 2023**. Všem dárcům předem děkujeme. V týdnu po ukončení sbírky bude vše odvezeno na Charitu.

V pondělí 13. března je **výroční den zvolení papeže Františka** (2013). Pamatujme na něj a na celou církev v modlitbě.

Setkání ekonomické rady farnosti bude v úterý 14. března.

Setkání pastorační rady farnosti bude ve středu 15. března.

Mše svatá za všechny dobrodince opravy hejčínských varhan bude sloužena v pátek 17. března v 17.30 hodin.

V sobotu 18. března se koná **pout' našeho olomouckého děkanátu (spolu s přerovským) do katedrály za obnovu rodin a kněžská povolání**. PROGRAM: v 15 hodin modlitba svatého růžence, od 16 hodin adorace, v 17 hodin mše svatá, kterou bude sloužit otec biskup Josef Hrdlička a kněží olomouckého a přerovského děkanátu. Jste srdečně zváni!

Farní spoření se uskuteční v neděli 19. března. Pán Bůh vám odplat' vaše dary!

Mše svatá více za měřená na rodiny s dětmi bude v neděli 19. března v 10 hodin. Další pak bude v neděli 16. dubna.

19. březen připadá letos na neděli. Postní neděle má v liturgickém slavení přednost, proto **slavnost sv. Josefa se letos překládá na pondělí 20. března**. Mše svatá v ten den v kostele v Hejčíně bude jako obvykle v pondělí, tj. v 17.30 hodin.

V úterý 21. března proběhne na faře v Hejčíně každoroční **děkanská vizitace** všech tří farností (Hejčína, Horky i Křelova) místoděkanem olomouckého děkanátu P. Antonínem Štefkem. Letos se při ní otec místoděkan setká také se zástupci pastoračních a ekonomických rad ze všech tří farností.

V pátek 24. března je **Den modliteb a postu za misionářemučedníky**.

Duchovní obnova farnosti bude o víkendu 24.–26. března v Koclířově. Povede ji P. Adrián Zemek, O.Praem. Prosíme o modlitbu za účastníky obnovy a za celou farnost.

V sobotu 25. března **o slavnosti Zvěstování Páně mše svatá v Hejčíně mimořádně nebude**. Zde tuto slavnost oslavíme při mši svaté v předvečer, tj. v pátek 24. března v 17.30 hodin. V sobotu využijte bohoslužeb v jiných kostelích (v kapucínském

kostele je to slavnost titulu kostela). Tento den je také **Dnem modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti**.

V neděli 26. března se ve 2.00 hodiny posouvá čas ze zimního na letní, tedy o hodinu dopředu na 3.00 hodiny. Nezapomeňte si nastavit své budíky, abyste přišli na bohoslužby včas.

Návštěva nemocných se uskuteční mimořádně o týden dříve: ve čtvrtek 30. března (na čtvrtek před prvním pátkem v dubnu připadá letos totiž Zelený čtvrtek). Příští návštěva proběhne pak ve čtvrtek 4. května.

Na Květnou neděli (2. dubna) bude na začátku mše svaté v 10 hodin před kostelem **žehnání ratolestí s následným slavnostním průvodem do kostela**.

Farní příměstský tábor pro děti od 7 do 13 let se bude konat od pondělí 31. července do pátku 4. srpna.



Až do poslední postní neděle (2. dubna) bude hrát **loutkové divadlo Kašpárkova říše pohádku O statečné princezně Máně**. Hraje se vždy v neděli v 15 hodin.

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

Společná modlitba křížové cesty v kostele v Horce nad Moravou letos bývá v pátek v 17 hodin.

Sbírka na opravu krovu proběhne v neděli 19. března. Pán Bůh vám odplat' vaše dary.

Mše svatá více za měřená na rodiny s dětmi bude v neděli 19. března. Další pak bude v neděli 16. dubna.

Pobožnost u kaple sv. Josefa v Sedlisku bude v neděli 19. března v 15 hodin.

Slavnost sv. Josefa se letos překládá na pondělí 20. března. Mše svatá bude proto v Horce nad Moravou i v pondělí 20. března v 16.15 hodin.

Slavnost Zvěstování Páně 25. března připadá letos na sobotu, v Horce nad Moravou ji oslavíme mší svatou v předvečer, tj. v pátek 24. března v 16.15 hodin.

* * *

KŘELOV:

Ve středu 8. března je **adorační den farnosti Křelov**. Po mši svaté, která začíná v 18.30 hodin, bude adorace zakončena svátostným požehnáním.

V neděli 19. března proběhne v Křelově **dětská bohoslužba** a po ní **farní kafe**.

V úterý 21. března bude v Křelově v 18 hodin **pobožnost křížové cesty**.

Ve středu 29. března bude přede mší svatou **příležitost ke svaté zpovědi** od 17 do 18.30 hodin.

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,
tel.: 733 102 175, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,

internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Daniel Dehner,
Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.

Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2023.

Příští číslo: 2. dubna 2023, redakční uzávěrka: 22. března 2023.